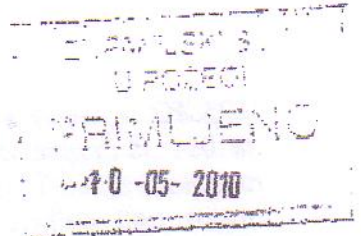

K-11/08

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

Broj: I Kž 585/09-11

RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ane Garačić, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa, Ranka Marijana, Miroslava Šovanja i Melite Božičević Grbić, kao članova vijeća i sudske savjetnice Iris Juzbašić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Damira Kufnera i dr. zbog kaznenih djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika, opt. Damira Kufnera, opt. Davora Šimića, opt. Pavla Vancaša, opt. Tomice Poletta, opt. Željka Tutića i opt. Antuna Ivezića, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Požegi od 13. ožujka 2009. godine broj K-11/08-136, u sjednici održanoj dana 23. ožujka 2010. godine, u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Višnje Lončar, te branitelja optuženih odvjetnika Jadranke Sloković, Marka Dumančića, Željka Damjanca, Gordane Grubeša, Branka Baričevića i Domagoja Miličevića,

riješio je:

I/ Prihvaćaju se žalbe opt. Damira Kufnera, opt. Davora Šimića, opt. Pavla Vancaša, opt. Tomice Poletta, opt. Željka Tutića i opt. Antuna Ivezića, a u povodu njihovih žalbi, te žalbe državnog odvjetnika i po službenoj dužnosti ukida se pobijana presuda i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

II/ Usljed odluke pod točkom I/, žalba državnog odvjetnika postala je bespredmetna.

Obrazloženje

Pobijanom prvostupanjskom presudom proglašeni su krivima opt. Damir Kufner što je počinio dva kaznena djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH; opt. Damir Šimić, opt. Pavao Vancaš, opt. Tomica Poletto, opt. Željko Tutić i opt. Antun Ivezić što su počinili po jedno kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, te su osuđeni i to opt. Damir Kufner na način da mu je za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH opisano u točki 1. izreke pobijane presude uz primjenu čl. 38. st. 1. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od jedne godine, a za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH opisano pod točkom 2. izreke pobijane presude temeljem iste zakonske odredbe uz primjenu čl. 38. st. 1. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od četiri godine, nakon čega je uz primjenu odredaba za odmjeravanje kazne za kaznena djela u stjecaju iz čl. 43. st. 2. toč. 2. OKZRH osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od četiri godine i šest mjeseci. Opt. Davor Šimić je temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH uz primjenu čl. 38. st. 1. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine. Opt. Pavao Vancaš je

temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH uz primjenu čl. 38. st. 1. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine. Opt. Tomica Poletto je temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 16 godina. Opt. Željko Tutić je temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dvanaest godina. Opt. Antun Ivezić je temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH uz primjenu čl. 110. Zakona o sudovima za mladež osuđen na kaznu zatvora u trajanju od deset godina.

Optuženicima je temeljem čl. 63. Kaznenog zakona (iako bi bilo ispravno po čl. 45. OKZRH) u izrečene kazne zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i to opt. Damiru Kufneru od 19. veljače 2008. do 25. srpnja 2008. godine i od 28. srpnja 2008. do 13. ožujka 2009. godine; opt. Davoru Šimiću od 19. veljače 2008. do 25. srpnja 2008. godine i od 28. srpnja 2008. do 22. prosinca 2008. godine, te od 9. siječnja godine do 17. veljače 2009. godine; opt. Pavlu Vancašu od 21. ožujka 2008. do 22. prosinca 2008. godine, a optuženicima Tomici Polettu, Željku Tutiću i Antunu Iveziću od 21. ožujka 2008. godine pa nadalje.

U odnosu na troškove kaznenog postupka temeljem čl. 122. st. 4. Zakona o kaznenom postupku riješeno je da se optuženike oslobađa od obaveze naknade troškova kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. do 6. ZKP u cijelosti.

Protiv ove presude žalbu je podnio državni odvjetnik te opt. Damir Kufner, opt. Davor Šimić, opt. Pavao Vancaš, opt. Tomica Poletto, opt. Željko Tutić i opt. Antun Ivezić.

Državni odvjetnik podnio je žalbu u odnosu na opt. Tomicu Poletta zbog povrede kaznenog zakona iz čl. 368. st. 5. ZKP, a u odnosu na sve optuženike zbog odluke o kaznama. Predlaže da se pobijana presuda preinači u smislu da se u odnosu na sve optuženike izreknu kazne zatvora u strožem trajanju.

Opt. Damir Kufner u žalbi podnesenoj po branitelju Jovanu Doneskom, odvjetniku iz Garešnice, žali se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog povrede kaznenog zakona. Uz novu punomoć za odvjetnicu Jadranku Sloković, odvjetnicu iz Zagreba, u roku za odgovor na žalbu zatražio je obavijest branitelju o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća. u žalbi predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Opt. Davor Šimić po branitelju Marku Dumančiću, odvjetniku iz Osijeka, žali se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona, a iz samog obrazloženja žalbe proizlazi da se žali i zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka. Predlaže da se pobijana presuda preinači na način da ga se oslobodi od optužbe, a tek podredno da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Zatražio je da njegov branitelj bude obaviješten o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća.

Opt. Pavao Vancaš po branitelju Željku Damjancu, odvjetniku iz Požege, žali se zbog bitne povrede zakona o kaznenom postupku, povrede kaznenog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni. Predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, odnosno podredno da se preinači na način da ga se oslobodi od optužbe ili da mu se izrekne primjerena blaža kazna. U žalbi je zatražio da se o sjednici drugostupanjskog vijeća obavijesti branitelj.

Opt. Tomica Poletto u žalbi po branitelju Branku Baričeviću, odvjetniku iz Velike, naznačava da se žali zbog svih žalbenih razloga, iako iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da se žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni. Zatražio je da se branitelja optuženika obavijesti o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća. Predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, a podredno da se preinači da ga se oslobodi od optužbe, odnosno da mu se smanji kazna.

Opt. Željko Tutić po braniteljici Gordani Grubeša, odvjetnici iz Zagreba, žali se zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, pogrešne primjene kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke o kaznenoj sankciji. Predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, a u žalbi je zatražio da se branitelja obavijesti o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća.

Opt. Antun Ivezić u žalbi podnesenoj po branitelju Domagoju Miličeviću, odvjetniku iz Požege, žali se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kaznenoj sankciji. Predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Zatražio je da se branitelja obavijesti o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća.

Odgovor na žalbe nije podnesen.

Sukladno čl. 373. st. 1. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine broj 110/97.; broj 27/98.; broj 58/99.; broj 112/99; broj 58/02.; broj 143/02. i broj 115/06 – u daljnjem tekstu Zakon o kaznenom postupku), spis predmeta dostavljen je Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje.

O sjednici drugostupanjskog vijeća obaviješteni su optuženici i branitelji koji su to zahtijevali. Sjednici vijeća pristupila je braniteljica opt. Damira Kufnera, odvjetnica Jadranka Sloković, branitelj opt. Davora Šimić, odvjetnik Marko Dumančić, branitelj opt. Pavla Vancaša, odvjetnik Željko Damjanac, branitelj opt. Željka Tutića, odvjetnica Gordana Grubeša, branitelj opt. Tomislava Poletta, odvjetnik Branko Baričević i branitelj opt. Antuna Ivezića, odvjetnik Domagoj Miličević. Sjednici vijeća nisu pristupili optuženici Damir Kufner, Davor Šimić i Pavao Vancaš koji su o održavanju sjednice vijeća također obaviješteni iako to posebno nisu zahtijevali, dok vijeće u odnosu na optuženike Tomicu Poletta, Željka Tutića i Antuna Ivezića, koji se nalaze u pritvoru, kako isti imaju branitelje, nije osiguravalo prisutnost, te je sjednica vijeća održana u odsutnosti neprispjelih na temelju čl. 374. st. 2. i 4. Zakona o kaznenom postupku.

Žalbe opt. Damira Kufnera, opt. Davora Šimića, opt. Pavla Vancaša, opt. Tomice Poletta, opt. Željka Tutića i opt. Antuna Ivezića su osnovane uslijed čega je žalba državnog odvjetnika postala bespredmetna.

U pravu su optuženici kada tvrde da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. Zakona o kaznenom postupku, na koju povredu drugostupanjski sud pazi i po službenoj dužnosti, a sastoji se u utemeljenju presude na nezakonitom dokazu. Također, ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti Vrhovni sud Republike Hrvatske

kao sud drugog stupnja utvrdio je da je počinjena i bitna povreda iz čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku.

U odnosu na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. Zakona o kaznenom postupku valja istaći da je ovaj kazneni postupak pokrenut i vođen suglasno čl. 48. Zakona o primjeni statuta međunarodnog kaznenog suda i progona za kaznena djela protiv međunarodnog ratnog i humanitarnog prava (Narodne novine broj 175 od 4. studenog 2003. godine – u daljnjem tekstu Zakon o primjeni statuta MKS) prema odredbama toga zakona.

Taj zakon tek kao iznimnu situaciju predviđa u čl. 28. u svezi s čl. 49. st. 2. mogućnost da Međunarodni kazneni sud „ustupi u određenim slučajevima kazneni progon“ s time da je potrebno da se to ustupanje odvija „sukladno svom statutu i svom pravilniku o postupku i dokazima“. U takvim slučajevima kada dolazi do „ustupa kaznenog progona“ od strane Međunarodnog kaznenog suda za područje bivše Jugoslavije Republici Hrvatskoj, moguće je, uz opću odredbu iz čl. 28. stavku 2. koja propisano da će se postupak u Republici Hrvatskoj i u tim slučajevima provesti uz primjenu „domaćeg kaznenog materijalnog i postupovnog prava“, kao iznimka se navodi u stavku 4. istog članka da se kao dokazi mogu koristiti i oni dokazi koje su prikupila tijela Međunarodnog kaznenog suda i to pod uvjetima da se ti dokazi izvode na način predviđen Statutom i Pravilnikom o postupku i dokazima.

Kazneni postupak koji bi bio vođen pred sudovima Republike Hrvatske, a na koji bi mogle biti primijenjene odredbe čl. 28. Zakona o primjeni statuta MKS bio bi dakle moguć tek nakon „ustup kaznenog progona“ od strane MKSJ prema odredbi čl. 11. bis Statuta MKSJ, a što je moguće tek nakon što bi tužitelj MKSJ-a podigao optužnicu pred MKSJ i nakon što bi sudac toga suda takvu optužnicu potvrdio. U dosadašnjoj praksi sudova u Republici Hrvatskoj odnosno MKSJ Republici Hrvatskoj je ustupljen progon sukladno čl. 11. bis Statuta MKSJ u samo jednom predmetu, i to nije ovaj u kome se pobija prvostupanjska presuda, naime, u odnosu na inkriminacije iz optužnice državnog odvjetnika povodom koje je donesena prvostupanjska presuda pred MKSJ nikada nije bila potvrđena, a niti podignuta optužnica za u ovom postupku optužene.

U ovom kao i u svim ostalim slučajevima kada sudovi u Republici Hrvatskoj dođu u priliku da u kaznenom postupku koriste dokaze koji su pribavljeni od strane Međunarodnog kaznenog suda to ne mogu činiti pozivom na čl. 28. Zakona o primjeni Statuta MKS-a već isključivo sukladno procesnim odredbama domaćeg kaznenog zakonodavstva, konkretno Zakona o kaznenom postupku.

Upravo u tome dijelu je ostvarena bitna povreda kaznenog postupka time što se presuda temelji na nezakonitim dokazima.

Naime, odredbe Zakona o kaznenom postupku izriječno određuju da građane u svojstvu svjedoka može ispitivati samo sud te ispitivanja koja su obavljena od strane redarstvenih vlasti ili državnog odvjetnika ne mogu predstavljati dokaz u kaznenom postupku i imaju samo spoznajnu, a ne i dokaznu snagu. Zapisnike ili bilješke o takvom ispitivanju građana od strane redarstvenih vlasti ili državnog odvjetnika sud je dužan izdvojiti iz spisa predmeta i tako izdvojene u posebnom zatvorenom omotu dostaviti istražnom sucu radi čuvanja.

U ovom predmetu, nakon što su već bili ispitani kao svjedoci Bunčić Milka, Krajnović Jovo i Krajnović Mijo, državni odvjetnik je na raspravi 17. veljače 2009. godine predložio izvođenje dokaza čitanjem „iskaza preživjelih oštećenika datih pred haškim istražiteljima tijekom 1996. godine“, koji dokazni prijedlog je prihvaćen odlukom vijeća na istoj raspravi te su tada i pročitani iskazi Milke Bunčić, Jove Krajnovića i Mije Krajnovića „dati istražiteljima Međunarodnog kaznenog suda ...“.

Upravo ove iskaze, koji su znatno detaljniji i određeniji, pa i u pogledu kriminalnih aktivnosti samih optuženika za koje su optuženici i proglašeni krivima koristio je prvostupanjski sud pri donošenju i obrazlaganju svoje presude kada je optuženike proglasio krivima za činjenični opis kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH kako je on opisano u izreci pobijane presude.

Međutim, kako su kazivanja Milke Bunčić, Jove Krajnovića i Mije Krajnovića zabilježena od strane istražitelja Međunarodnog kaznenog suda u svojoj biti zabilješke koje su sastavili istražitelji Tužiteljstva koje zastupa optužbu pred MKSJ-om, to ove njihove radnje, kada se ne radi o predmetima u kojima je ustupljen kazneni progon, valja izjednačiti sa izvidima u formi informativnim razgovorima koje obavlja ovlaštenu tužitelj. Iz same procesne građe vidljivo je da je tužitelj koji zastupa optužbu pred MKSJ i dostavio ove zabilješke tužitelju koji zastupa optužbu pred hrvatskim sudom kako bi mu one poslužile kao izvorište za dokaznu radnju ispitivanja svjedoka. Ta radnja ispitivanja svjedoka Milke Bunčić, Jove Krajnovića i Mije Krajnovića je pred hrvatskim sudom i obavljena u skladu sa odredbama Zakona o kaznenom postupku i zabilješke o ranijim razgovorima ovih svjedoka, tada kao građana sa istražiteljima tužiteljstva MKSJ uopće se ne bi trebale nalaziti u spisu predmeta, a osobito obzirom na izričitu odredbu čl. 78 u svezi s čl. 174. st. 4. Zakona o kaznenom postupku koja određuje obavezu izdvajanja istih iz spisa predmeta.

Kako prvostupanjski sud nije postupio na opisani način već je ove zapisnike pročitao i zatim na njima utemeljio svoju odluku, to je kako ispravno ističu optuženici u svojim žalbama počinio bitnu iz čl. 367. st. 2. Zakona o kaznenom postupku, zbog čega pobijanu presudu nije bilo moguće ispitati.

Također, prvostupanjski sud sa nedovoljnom kritičnošću kao dokaz koristi i iskaz svjedoka Nikole Ivkanca, koji je izričito iskazao da su njegova saznanja dijelom utemeljena na informativnim razgovorima koje je obavio kao djelatnik policije sa Daruirom Jirasekom, a nakon kaznene prijave koja je protiv Jiraseka bila podnesena. Dakle ponovno se radi o prepričavanju sadržaja razgovora koji je obavila ovlaštena osoba u redovima redarstvenih vlasti, a u okvirima izvida kaznenog djela koje je predmet pobijane optužbe po kojoj je donesena pobijana presuda. Kako je već istaknuto da se kao dokaz ne mogu koristiti rezultati izvida kaznenih djela bilo da ih obavljaju redarstvene vlasti, tužitelj ili istražitelji tužiteljstva MKSJ-a, koji izvidi imaju samo spoznajnu, a ne dokaznu snagu i koji su ex lege imali biti izdvojeni iz spisa predmeta, ponovno se ističe da se presuda i u tome dijelu, kako to za sada proizlazi i kako to tvrdi optuženi Kufner temelji na nezakonitom dokazu.

U odnosu na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku valja istaći da je optuženi Željko Tutić po braniteljici Gordani Grubeša na raspravi 10. ožujka 2009. godine zatražio odluku po zahtjevu za izdvajanje kao nezakonitih dokaza zapisnika o ispitivanju od strane istražitelja MKSJ-a svjedoka Milke

Jove Krajnovića i Mije Krajnovića, koji prijedlog je prvostupanjski sud odbio i kao ke nisu tražile pisani otpripravak rješenja i odrekle su se prava na žalbu, odmah nastavio sa postupkom.

Prvenstveno, pitanje hoće li sud nastaviti sa postupkom ili će izraditi posebno rješenje na koje će dati posebno pravo na žalbu ne ovisi od volje stranaka već isključivo od odluke samog suda. Naime, sam sud nakon takve odluke suglasno čl. 331. st. 2 Zakona o kaznenom postupku može nastaviti sa glavnom raspravom.

Kako je pitanje ocjene radi li se o zakonitom dokazu i kategorija zaštićena Ustavom Republike Hrvatske, koji određuje da se presude ne mogu temeljit na nezakonitom dokazu, strana nezadovoljna odlukom prvostupanjskog suda uvijek u žalbi protiv presude ima pravo problematizirati pitanje zakonitosti dokaza, a to može učiniti tek nakon što sud u obrazloženju presude iznese svoj stav zašto određeni dokaz smatra zakonitim ili nezakonitim. Kako u pobijanoj presudi prvostupanjski sud nije naveo razloge zašto ove dokaze smatra zakonitim, to u tome dijelu nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama, čime je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka uz čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku.

Kako je zbog opisanih bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, koje ističu optuženici u svojim žalbama, odnosno koje je Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, ustanovio ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti, to je prvostupanjsku presudu valjalo ukinuti, a time se žalba državnog odvjetnika ukazuje bespredmetnom.

U ponovljenom postupku sud će otkloniti navedenu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka tako da će kao nezakoniti dokaz iz spisa predmeta izdvojiti „iskaze Milke Buncić, Jove Krajnovića i Mije Krajnovića.... date istražiteljima Međunarodnog kaznenog suda ...“, a zatim nakon što razluči u kome dijelu je iskaz svjedoka Nikole Ivkanca rezultat vlastitih opažanja, a u kome dijelu predstavlja prepričavanje razgovora sa osumnjičenom osobom za kazneno djelo, izdvojiti dio koji ne može koristiti kao dokaz. Zatim će prvostupanjski sud u ponovljenom postupku provesti sve do sada izvedene dokaze (moguće pred istim vijećem u smislu čl. 331. st. 1. toč. 5 Zakona o kaznenom postupku), pa će nakon provedenog postupka pažljivo i savjesno analizirati kako svaki dokaz posebno tako i obranu optuženika, te zatim sve dokaze u njihovoj ukupnosti povezujući ih s obranom optuženika, nakon čega će donijeti novu, na zakonu osnovanu presudu, koju će valjano i potpuno obrazložiti.

Pri donošenju nove odluke sud ne smije koristiti spoznaje o eventualnom postupanju optuženika koja su opisana u izdvojenim dijelovima spisa, već svoju odluku može utemeljiti samo na zakonitim dokazima izvedenim u dokaznom postupku. Također, valja istaći da prvostupanjski sud pri eventualnom utvrđivanju krivnje optuženika za počinjenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva modalitetom zapovjedne odgovornosti, ovu odgovornost mora utvrđivati primjenom materijalnog kaznenog zakonodavstva koje je u primjeni u Republici Hrvatskoj i to u vrijeme kada je kazneno djelo počinjeno, a noviji zakon samo ako bi bio blaži za počinitelja kaznenog djela. Stoga će posebno obratiti pažnju na svoja utvrđenja u pogledu kaznene odgovornosti optuženika koja bi se sastojala u ne poduzimanju radnji da se spriječi podređene u počinjenju kaznenog djela ratnog zločina kao izvršiooci. Pri tome valja imati u vidu da je kaznena odgovornost moguća kroz oblik utvrđenja iste nečinjenjem komisivno-omisivnog delikta, ali nikako na način kako je to utvrđeno pobijanom

IKŽ 585/09-11

- 7 -

presudom pri čemu je primijenjen koncept utvrđenja zapovjedne odgovornosti prema modelu prisutnom pred MKSJ, koji model u domaćem pravu nije moguće primijeniti, odnosno prema modelu kakav je postavljen u čl. 167. a Kaznenog zakona, koji zakon nije bio u primjeni kada je optuženo kazneno djelo počinjeno.

Utvrđi li sud ovaj oblik odgovornosti za optuženog Kufnera, dužan je voditi računa činjenici da se kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva prema zakonskom opisu norma čl. 120. st. 1. OKZ RH može počiniti na dva načina – zapovijedanjem i izvršenjem zapovijedi. Prema tome ovo kazneno djelo u odnosu na istu zakonom zaštićenu skupinu u istoj vremenskoj odrednici ili vremenu koje blisko jedno slijedi nakon drugoga moglo bi predstavljati samo jedno kazneno djelo. Ako bi sud ipak utvrdio da se radi o stjecaju kaznenih djela, tada je dužan za to posebno navesti razloge, kako bi opravdanost takvog stava mogla biti ispitana.

U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će posebnu pažnju posvetiti točnom utvrđenju postupaka u odnosu na svakog od optuženika, a sve na temelju zakonito provedenih dokaza, nakon čega će u odnosu na svakog od optuženika utvrditi je li njegovim postupanjem ostvaren modalitet počinjenja kaznenog djela kako mu je ono stavljeno na teret optužbom.

Utvrđi li prvostupanjski sud krivnju optuženika, prilikom donošenja odluke o kazni mora voditi računa o zakonskim okvirima za izricanje kazne zatvora. Pri tome se ističe da u zakonu koji primjenjuje prvostupanjski sud nikada nije postojala mogućnost izricanja kazne zatvora u rasponu između 15 i 20 godina, već je kazna zatvora mogla biti maksimalno 15 godina, a iznimno 20 godina kako je to predviđeno čl. 35. st. 2. OKZ RH, za najteže oblike krivičnog djela i to naravno samo kada je ta kazna i propisana za pojedino kazneno djelo.

U odnosu na odluke o kazni, ukoliko prvostupanjski sud utvrdi krivnju optuženika potrebno je da ima u vidu ispravno tumačenje odredbe čl. 110. Zakona o sudovima za mladež koja ograničenje pri izricanju kazne zatvora mlađem punoljetniku na 12 godina određuje samo za kaznena djela za koje nije moguće izreći kaznu dugotrajnog zatvora. U odnosu na kaznu propisanu za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, zakonski maksimum kazne zatvora je 20 godina zatvora, koja kazna je prema prihvaćenom stavu sudske prakse izjednačena sa kaznom dugotrajnog zatvora, pa stoga ovo ograničenje iz čl. 110. st. 1. Zakona o sudovima za mladež ne postoji.

Iz svega izloženog, na temelju čl. 388. st. 1. Zakona o kaznenom postupku odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu, 23. ožujka 2010. godine.

Zapisničar:
Iris Juzbašić, v. r.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v. r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj pisarnice za prijem i otpremu:

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom
ovjerava Voditelj sudbene pisarnice

